

PRZYMIERZE NA SYNAJU

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 8 maja

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Pwt 1,29-31; Oz 11,1; Ap 5,9; Pwt 29,9-12; Wj 19,5-6; Rz 6,1-2; Ap 14,12; Rz 10,3.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Wy widzieliście, co uczyniłem Egipcjanom, jak nosiłem was na skrzydłach orlich i przywiodłem was do siebie” (Wj 19,4).

„Pewien mały chłopiec, jedno z siedmiorga dzieci z bardzo biednej rodziny, doznał wypadku i został zabrany do szpitala. W jego domu panował ciągły niedostatek. Nigdy nie dostał do wypicia pełnej szklanki mleka. Przeważnie szklanka mleka musiała wystarczyć na dwoje dzieci, a to dziecko, które piło mleko jako pierwsze, musiało uważać, by nie wypić go za dużo. Gdy malec poczuł się trochę lepiej w szpitalu, pielęgniarka przyniosła mu dużą szklankę mleka. Chłopiec wlepił chciwe spojrzenie w mleko i bez zastanowienia zapytał:

— Ile mogę wypić, proszę pani?

Pielęgniarka, powstrzymując łzy cisnące się jej do oczu, ze ściśniętym gardłem powiedziała:

— Wypij wszystko, dziecko! Wypij wszystko!”⁴⁰

Podobnie jak to się stało w przypadku tego chłopca, także starożytni Izraelici mieli przywilej — jak i my — pić obficie ze źródła zbawienia. Ich wyzwolenie po wiekach niewoli i ucisku było cudownym przejawem łaski Bożej. Ta sama łaska działa i w naszym wyzwoleniu z grzechu.

LEKCJA W SKRÓCIE

Jakiego obrazowego stylu użył Pan w celu opisanego swojej więzi z Izraelitami? W jaki sposób historia wyjścia z Egiptu i zgromadzenia się Izraelitów pod górą Synaj nawiązuje do naszego osobistego zbawienia? Jaka była rola prawa Bożego w przymierzu synajskim?

⁴⁰ Harold M.S. Richards, *Free Grace*, w: *Voice of Prophecy News* 6/1950, s. 4.

Izraelici, jako naród, byli pogrążeni w egipskim pogaństwie przez wiele długich i trudnych wieków. To doświadczenie niewątpliwie przyćmiło ich wiedzę o Bogu, Jego woli i Jego dobroci.

Jak Pan mógł ich teraz przywieść do siebie?

Na początku dowiódł prawdziwości swojej miłości do nich, dokonując niebywałego wyzwolenia. Doprowadził ich w ten sposób do tego, by odpowiedzieli miłością na Jego propozycję przymierza. Pod Synajem przypomniał im swoje łaskawe dokonania dla nich.

Jakie dwa obrazowe przykłady ilustrują sposób, w jaki Bóg wyprowadził Izraelitów z Egiptu i przywiódł ich pod górę Synaj?

Wj 19,4; Pwt 32,10-12 .....

Pwt 1,29-31; Oz 11,1 .....

Czego te ilustracje słowne miały nauczyć Izraelitów (i nas) o postawie Boga wobec Jego ludu?

Ilustracje te wskazują, że nasz Bóg jest świadomy naszej bezradności. Przeczytaj Ps 103,13-14. W obrazie orła i ojca troszczącego się o swoje dzieci widzimy troskę Boga o nas. Jest On czułym, opiekuńczym, troskliwym i pomocnym Ojcem, który pragnie doprowadzić nas do pełnej dojrzałości.

„Orły są znane z niezwykłego poświęcenia dla swego potomstwa. Zakładają gniazda na wysokich i niedostępnych urwiskach. Ucząc swoje młode latać, biorą je na swój grzbiet i wynoszą wysoko ponad wzgórza okalające równinę synajską, a potem zrzucają je w powietrze. Jeśli młode jest zbyt niedojrzałe i boi się latać, rodzic nurkuje w powietrzu i chwytą je na swój grzbiet, po czym znowu wynosi wysoko w górę. Bóg mówi:

— Tak wywiódłem was z Egiptu i przywiódłem do siebie⁴¹.

Porównaj przepelnione troskliwością zainteresowanie Boga nami z tym, jak my interesujemy się bliźnimi. Jak Jego troska o nas powinna wpływać na naszą troskę o innych ludzi?

Na podstawie własnych przeżyć wskaż obrazowe przykłady, jakimi mógłbyś posłużyć się, by przedstawić ofiarną troskę Boga o nas. Skorzystaj z osobistego doświadczenia i wzorców kultury, w której żyjesz. Przedstaw swoje przemyślenia podczas pierwszej części nabożeństwa sobotniego.

⁴¹ George A.F. Knight, *Theology as Narration: A Commentary on the Book of Exodus*, Grand Rapids 1976, s. 128.

„Dlatego powiedz do synów izraelskich: Jam jest Pan; Ja was uwolnię od ciężarów nałożonych przez Egipcjan i wybawię was z ich niewoli i wyzwolę was wyciągniętym ramieniem i przez surowe wyroki. I przyjmę was za swój lud, i będę wam Bogiem, i poznacie, że Ja, Pan, Bogiem waszym, który was uwalnia od ciężarów nałożonych przez Egipcjan” (Wj 6,6-7). Jaką zasadę dostrzegamy w tych wersetach w związku z rolą Boga wobec ludzkości w więzi przyrzeczenia? (Zwróć uwagę, że słowa te są wypowiedzią Boga w pierwszej osobie).

Wyzwolenie Izraelitów z egipskiej niewoli oraz uratowanie Noego i jego rodziny przed potopem to dwa wydarzenia dotyczące zbawienia przedstawione w pismach Mojżesza. Oba dają wgląd w naukę o zbawieniu. Jednak to historia wyjścia z Egiptu zawiera zasadniczy wzorzec zbawienia.

Gdy Bóg mówi do Izraelitów (przez Mojżesza): „...i wyzwolę was” (Wj 6,6), to mówi dosłownie:

— ...będę waszym *Wyzwolicielem-Krewnym* [hebr. *gaal*].

„Słowo *wyzwolić* w Wj 6,6 odnosi się do członka rodziny wykupującego innego członka rodziny, zwłaszcza w sytuacji, gdy ten popadł w niewolę z powodu długów lub został wzięty do niewoli w czasie wojny. Izraelici nie mieli na ziemi krewnych, którzy by ich wykupili, ale Bóg teraz stał się Krewnym Izraelitów, ich Odkupicielem”⁴².

Jak rozumiesz pojęcie *odkupienia* przez Boga Jego ludu z niewoli? Jaką cenę należało zapłacić? Co mówi to nam o naszej wartości? (Zob. Mk 10,45; 1 Tm 2,6; Ap 5,9).

W Wj 3,8 Bóg mówi, że *zstąpił*, by uratować Izraelitów. Jest to czasownik powszechnie stosowany w języku hebrajskim w kontekście łączności Boga z ludzkością. Bóg jest w niebie, a my na ziemi, więc aby nas odkupić, musi On *zstąpić* do nas. Aby nas odkupić, Jezus zstąpił z nieba, by żyć, cierpieć, umrzeć i zmartwychwstać dla nas. „A Słowo ciałem się stało i zamieszkało wśród nas” (J 1,14), czyli Bóg *zstąpił* do nas, by nas zbawić.

---

⁴² Bernard L. Ramm, *His Way Out*, Glendale 1974, s. 50.

Księga Wyjścia kieruje uwagę czytelnika na trzy ważne wydarzenia. Wyjście z Egiptu, zawarcie przymierza i budowa świętego przybytku wznoszą się jak trzy góry ponad pagórkami pomniejszych zdarzeń. Zawarcie przymierza opisane od 19. do 24. rozdziału *Księgi Wyjścia* jest pośród tych trzech gór Mount Everestem, czyli najwyższym szczytem. Związły plan tych rozdziałów wskazuje na kolejność i powiązanie wydarzeń.

Przeanalizuj kolejność poszczególnych wydarzeń, a jeśli masz czas, przeczytaj podane wersety:

1. Przybycie Izraelitów i rozłożenie obozu pod górą Synaj, po wyprowadzeniu ich przez Pana z Egiptu (zob. Wj 19,1-2).
2. Boża propozycja przymierza z Izraelitami (zob. Wj 19,3-6).
3. Odpowiedź Izraelitów i przyjęcie przymierza (zob. Wj 19,7-8).
4. Przygotowania do uroczystego zawarcia przymierza (zob. Wj 19,9-25).
5. Ogłoszenie dekalogu (zob. Wj 20,1-17).
6. Mojżesz jako pośrednik przymierza (zob. Wj 20,18-21).
7. Przedstawienie zasad przymierza (zob. Wj 20,22-23,22).
8. Zatwierdzenie przymierza (zob. Wj 24,1-18).

To przymierze odgrywa istotną rolę w planie zbawienia. Jest to czwarte przymierze wymienione w *Biblii* (poprzednie to przymierza z Adamem, Noem i Abrahamem). W tym przymierzu Bóg objawił się pełniej niż kiedykolwiek wcześniej, zwłaszcza ustanawiając świątynię i jej obrzędy. Świątynia stała się środkiem, dzięki któremu Bóg ukazał swojemu ludowi plan zbawienia, który Izraelici mieli ogłosić światu.

Choć Pan wykupił Izraelitów z niewoli egipskiej, to jednak chciał, by zrozumieli, że potrzebują czegoś znacznie ważniejszego niż wolności od doczesnego zniewolenia. Chciał odkupić ich z grzechu, największej niewoli, a było to możliwe jedynie przez ofiarę Mesjasza, o której uczyła symbolika służby świątynnej. Tak więc wkrótce po odkupieniu z niewoli i nadaniu prawa Izraelici zostali pouczeni, jak zbudować świątynię i ustanowić służbę w niej, gdyż w niej Bóg objawił plan odkupienia, który jest prawdziwym sensem i celem przymierza. Przymierze nie ma sensu, jeśli nie jest przymierzem zbawienia, które Pan oferuje upadłej ludzkości. Tym przymierze było w Edenie i tym było pod górą Synaj.

Dlaczego przymierze między Bogiem a ludem izraelskim było koniecznością? (Przeczytaj Pwt 29,9-12, zwracając szczególną uwagę w przymierzu na kwestię związku ludzi z Bogiem).

„A teraz, jeżeli pilnie słuchać będziecie głosu mego i przestrzegać mego przymierza, będziecie szczególną moją własnością pośród wszystkich ludów, bo moja jest cała ziemia. A wy będziecie mi królestwem kapłańskim i narodem świętym. Takie są słowa, które powiesz synom izraelskim” (Wj 19,5-6).

W tych wersetach Pan zaproponował swoje przymierze Izraelitom. Choć w On ich powołał, powołanie to nie zostało im narzucone, bez możliwości dokonania przez nich wolnego wyboru. Ich zadaniem było współdziałanie z Bogiem. Nawet wyzwolenie z Egiptu wymagało współdziałania z ich strony. Gdyby nie uczynili tego, czego Pan zażądał (na przykład nie oznaczyli drzwi krwią), nie zostaliby wyzwoleni. To było naprawdę proste.

Pan nie powiedział im:

— Czy wam się to podoba, czy nie, będziecie moją szczególną własnością i narodem kapłańskim!

Nie tak to działa i nie to mówią powyższe wersety.

Przeczytaj jeszcze raz Wj 19,5-6. Jak rozumiesz to, co Pan mówi tutaj w kontekście zbawienia przez wiarę? Czy przykazanie dotyczące posłuszeństwa wobec Pana unieważnia pojęcie zbawienia z łaski? Jak poniższe wersety pomagają nam zrozumieć tę kwestię? (Zob. Rz 3,19-24; 6,1-2; 7,7; Ap 14,12).

„Nie zaskarwiamy sobie zbawienia przez nasze posłuszeństwo, ponieważ zbawienie jest darem od Boga przyjmowanym przez wiarę. Posłuszeństwo jest owocem wiary”⁴³.

Pomyśl o tym, co Pan pragnął uczynić dla Izraelitów — nie tylko cudownie wyzwolił ich z niewoli egipskiej, ale pragnął ich także uczynić swoją szczególną własnością, narodem kapłańskim. Opierając ich więc z Nim na Jego zbawieniu (zarówno doczesnym — z niewoli egipskiej, jak i wiecznym), Pan pragnął podnieść ich na wyższy poziom duchowo, intelektualnie i moralnie, aby uczynić ich swoim świadectwem dla świata. Mieli oni głosić ewangelię innym narodom. Ich rolą było okazywać posłuszeństwo Panu.

W jaki sposób nasze osobiste doświadczenie z Panem odzwierciedla zasadę ukazaną w dzisiejszej części lekcji?

---

⁴³ Ellen G. White, *Pokój, za którym tęsknisz*, Warszawa 2011, wyd. 3, s. 59.

Z pozoru wydawało się, że wszystko jest w porządku. Pan wyzwolił swój lud, oferując Izraelitom obietnice związane z przymierzem, a oni je przyjęli i zobowiązali się uczynić wszystko, co Pan im nakaże. Idealna umowa, nieprawdaż?

Przeczytaj podane poniżej wersety. Jaki wgląd dają nam one w reakcję Izraelitów na propozycję przymierza?

Rz 9,31-32.....

Rz 10,3.....

Hbr 4,1-2.....

Cokolwiek Bóg nakazuje nam czynić, to nasza więź z Nim musi być oparta na wierze. Wiara jest podstawą naszych uczynków. Uczynki same w sobie — choćby bardzo szlachetne, czyste, szczerze i liczne — nie mogą nas uczynić możliwymi do przyjęcia w oczach świętego Boga. Nie mogły tego uczynić w czasach starożytnego Izraela i nie mogą tego uczynić także w naszych czasach.

Skoro Biblia raz po raz podkreśla znaczenie uczynków, dlaczego uczynki nie czynią nas możliwymi do przyjęcia w oczach Boga? (Zob. Iz 53,6; 64,6; Rz 3,23).

Niestety, Hebrajczycy wierzyli, że ich posłuszeństwo jest środkiem zbawczym, a nie jedynie wynikiem zbawienia. Szukali sprawiedliwości w swoim posłuszeństwie prawu, a nie w *sprawiedliwości Bożej* otrzymanej przez wiarę. Przymierze synajskie, choć obwarowane bardziej szczegółowym zestawem instrukcji i praw, było przymierzem łaski tak samo jak wszystkie poprzednie przymierza. Ta łaska, dana darmo, powoduje zmianę serca i prowadzi do posłuszeństwa. Problem leżał oczywiście nie w ich dążeniu do posłuszeństwa (przymierze wymagało od nich posłuszeństwa), ale w rodzaju *posłuszeństwa*, które okazywali, a które nie było wcale posłuszeństwem, jak wskazały wydarzenia, które nastąpiły później.

Przeczytaj uważnie Rz 10,3, w tym zwłaszcza ostatnią część wersetu. Co Paweł tutaj mówi? Co stało się z tymi, którzy usiłowali ustanowić własne usprawiedliwienie? Dlaczego prowadzi to nieuchronnie do grzechu, niesprawiedliwości i buntu? Przyjrzyjmy się naszemu życiu. Czy grozi nam coś podobnego?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Duch niewoli ma skłonność do dążenia ku życiu w zgodzie z przepisami religii przez usiłowanie wypełniania wymagań prawa o własnych siłach. Nadzieja dla nas jest jedynie wtedy, gdy poddajemy się przymierzemu Abrahamowemu, które jest przymierzem łaski przez wiarę w Jezusa Chrystusa. Ewangelia głoszona Abrahamowi, która była jego nadzieją, jest tą samą ewangelią, którą głosimy dzisiaj i w której mamy nadzieję. Abraham patrzył na Jezusa, Autora i Dokończyciela także naszej wiary”⁴⁴.

„Podczas niewoli w Egipcie wielu Izraelitów w znacznym stopniu utraciło znajomość prawa Bożego i pomieszało jego nakazy z pogańskimi zwyczajami i tradycją. Bóg przyprowadził ich do góry Synaj i tam swym własnym głosem ogłosił swoje prawo”⁴⁵.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. W jaki sposób przymierze miało podtrzymywać fizyczną i duchową wolność Izraelitów? (Zob. Kpł 26,3-13; por. Pwt 28,1-15).

2. Przeczytaj jeszcze raz Wj 19,5-6. Zwróć uwagę, iż Pan mówi: „Moja jest cała ziemia” (Wj 19,5). Dlaczego Bóg to powiedział — zwłaszcza w tym kontekście — zamierzając zawrzeć przymierze z narodem izraelskim? Jak ma się do tego biblijne znaczenie soboty?

3. Rozumiemy, że przebaczenie grzechów jest możliwe jedynie dzięki łasce Bożej. Jak rozumiemy rolę łaski Bożej uzdalniającej nas do życia w wierze i posłuszeństwie?

PODSUMOWANIE

Przymierze zawarte z Izraelitami na Synaju było przymierzem łaski. Bóg dał im liczne dowody swojej łaskawej miłości i opieki, wyzwalając ich z niewoli egipskiej, a potem zapraszając do zawarcia przymierza z Nim, aby chronić ich wolność. Choć Izraelici odpowiedzieli twierdząco na to zaproszenie, to jednak brakowało im prawdziwej wiary motywowanej miłością. Ich dalsza historia wskazuje na to, że przeważnie nie rozumieli prawdziwej natury przymierza i wypaczali je, czyniąc z niego system zbawienia z uczynków. Nie powinniśmy naśladować ich błędów i lekceważyć cudownej łaski okazywanej grzesznikom przez Boga.

⁴⁴ Ellen G. White, w: *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, t. 6, Hagerstown 1980, s. 1077.

⁴⁵ Tamż, *Wybrańcy Boga*, Warszawa 2018, wyd. 2, s. 242. Przeczytaj także rozdział *Wyjście, Od Morza Czerwonego do Synaju* oraz *Nadanie prawa Izraelowi*, w: tamże, s. 200-226.